

— ΑΪΡΙΝ ΑΝΤΛΕΡ —

ΣΕΡΛΟΚ ΛΟΥΠΕΝ & ΕΓΩ

Η ΣΦΙΓΓΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΤ ΠΑΡΚ

ΛΟΝΔΙΝΟ

1871

ΕΝΑ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΔΩΡΟ

— **T**ρέξε, Αϊρίν. Τρέξε μαζί μου! είπε η φωνή από κά-
που κοντά.

Δεν μπορούσα να δω καθαρά το πρόσωπο του καλού μου φίλου Αρσέν Λουπέν, αλλά ήμουν σίγουρη πως ήταν εκείνος που μου μιλούσε. Το ήξερα με την προφητική βεβαιότητα των ονείρων. Και ήξερα με την ίδια βεβαιότητα ότι δεν έπρεπε να φοβάμαι. Το πρόσωπό του ήταν μια σκιά λίγο πιο σκοτεινή από αυτές που μας περιέβαλλαν. Πού είχαμε καταλήξει; Και γιατί;

Δεν μπορούσα να θυμηθώ. Προσπαθήσαμε να ξεφύγουμε από κάπου προφανώς. Από ποιον όμως; Όποτε γύριζα να κοιτάξω πίσω μου, έβλεπα ένα πηχτό και τρομακτικό σκοτάδι, που έμοιαζε να με σπρώχνει προς τον φίλο μου. Κρατούσα σφιχτά τα χέρια του Αρσέν κι εκείνος, μέσα στο σκοτάδι, μου επαναλάμβανε συνέχεια:

— Τρέξε!

Συμφώνησα με έναν ψίθυρο.

— Ναι, πάμε!

Και μόλις το έκανα, κυριεύτηκα από ένα ψυχρό ρίγος, όπως όταν βουτάς σε πολύ βαθιά νερά. Άφησα τα χέρια του Αρσέν κι έτριψα βιαστικά το σώμα μου. Ήμουν σχεδόν γυμνή, εκτός από κάποια κουρέλια που κολλούσαν στο δέρμα μου, πιο παγωμένη κι από τις ίδιες μου τις σκέψεις.

Γιατί είχαν γίνει έτσι τα ρούχα μου; Τι είχε συμβεί; Και πού ήμασταν; Μύριζε θαλασσινό νερό, φύκια, αλμύρα.

Είχαμε παλέψει. Ναι, τώρα άρχιζα να θυμάμαι κάπως μπερδεμένα. Έγινε μια πάλη κι εγώ... εμείς... Είχα καταφέρει να το σκάσω, να γλιτώσω. Και τώρα...

Ο φίλος μου σταμάτησε και με περίμενε. Άρπαξε πάλι το ένα μου χέρι κι άρχισε να με τραβάει προς το μέρος του.

— Αποδώ... Αποδώ! επέμενε. Η φωνή του, όμως, δεν έκρυβε πια αγωνία. Ήταν λες και όσοι μας ακολουθούσαν μέχρι και πριν από λίγο διαλύθηκαν ξαφνικά και το σκοτάδι είχε γίνει λιγότερο επικίνδυνο.

Έκανα μερικά βήματα μαζί του διστακτικά. Ένιωθα το γυμνό και παγωμένο χόμα κάτω από τα πόδια μου. Τα παπούτσια μου; Ποιος ξέρει πού είχαν καταλήξει...

— Έλα, σχεδόν φτάσαμε, με καθησύχασε ο Αρσέν.

— Ναι, αλλά... πού; ρώτησα τότε εκείνη τη σκούρα φιγούρα, που ήταν μάλλον ο φίλος μου.

— Στο πλοίο για να φύγουμε από το νησί! μου απάντησε χαρούμενος. Δε θυμάσαι;

Προσπάθησα, αλλά οι σκέψεις μου ήταν βαριές σαν πέτρες. Όχι. Δε θυμόμουν κανένα πλοίο. Μύριζα, όμως, τη θάλασσα και η μυρωδιά της πια ήταν έντονη, σχεδόν ενοχλητική.

Ο Λουπέν ήταν μπροστά μου, με τραβούσε και τώρα περπατούσαμε στο νερό. Ζεστό νερό, πολύ ζεστό. Είχα την αίσθηση ότι άκουσα μια ατμομηχανή κι έπειτα βήματα.

«Βήματα;» αναρωτήθηκα. Πώς μπορούσα να ακούω βήματα στη μέση της θάλασσας;

Έσφιξα πιο δυνατά το χέρι του Αρσέν, ενώ το νερό ανέβαινε αργά μέχρι τα γόνατα κι έπειτα ως τη μέση και τελικά, όταν πια κόντευε να φτάσει στο πιγούνι μου...

— ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΪΡΙΝ! ακούστηκε η φωνή του Οράτιου Νέλσον έξω από την πόρτα του μπάνιου. ΕΙΣΤΕ ΑΚΟΜΗ ΕΚΕΙ ΜΕΣΑ;

Ξύπνησα απότομα γλιστρώντας στην επιφάνεια της μπανιέρας και παραλίγο να καταλήξω κάτω από το νερό.

Συνήλθα από την τρομάρα όσο πιο γρήγορα μπορούσα και, παρότι είχα μια δυσάρεστη γεύση σαπουνάδας στα χείλη, κατάφερα να απαντήσω στον μπάτλερ της οικογένειας ότι ναι, ήμουν ακόμη στο μπάνιο και ήταν όλα εντάξει. Παρότι δεν ήταν ακριβώς έτσι. Προφανώς είχα πάλι αποκοιμηθεί στην μπανιέρα και αυτή τη φορά είχε συμβεί αφού είχα τυλίξει στο κεφάλι μου μια μεγάλη πετσέτα σαν τουρμπάνι. Είχα δει να το κάνει πολλές φορές η μαμά μου και είχα προσπαθήσει να τη μιμηθώ, παρόλο που, σε αντίθεση μ' εκείνη, δεν είχα μακριά μαλλιά. Είχα ακόμη το ίδιο κοντό και ατίθασο

κούρεμα που είχα διαλέξει τη μέρα του θανάτου της και δεν είχα καμία πρόθεση να το αλλάξω.

«Τι όνειρο ήταν αυτό!» σκέφτηκα.

— Έρχομαι! Έρχομαι! επανέλαβα στον Οράτιο, που συνέχιζε να χτυπάει την πόρτα. Έβαλα στο πάτωμα το βρεγμένο πόδι μου κι ένιωσα το παγωμένο πλακάκι από πορσελάνη. Μια αίσθηση κρύου, που έμοιαζε πολύ με αυτήν που είχα νιώσει στο όνειρο, λίγο νωρίτερα. Η πετσέτα που είχα στο κεφάλι μου ήταν πλέον μούσκεμα κι έτσι την πέταξα στην άκρη της μπανιέρας κι έπιασα μια άλλη που ήταν κρεμασμένη κοντά στον καθρέφτη. Έτσι είχα την ευκαιρία να δω την εικόνα μου.

Το πρόσωπό μου ήταν κόκκινο. Και δεν έφταιγε το ζεστό νερό, αλλά εκείνο το παράλογο όνειρο.

«Γιατί πρέπει να είναι πάντα τόσο ταραγμένα τα όνειρά μου;» αναρωτήθηκα, ρίχνοντας πάνω μου το μπουρνούζι. Το όνειρο όπου πάλευα με αγνώστους κι έπειτα με τραβούσε στο σκοτάδι ο Αρσέν Λουπέν, προσπαθώντας να με κάψει να ανέβω σε ένα μυστηριώδες πλοίο.

Δεν ήταν, όμως, αυτά τα στοιχεία του ονείρου που με έκαναν να κοκκινίζω. Σίγουρα όχι.

— Δεσποινίς, αν είναι όλα καλά, όπως λέτε, τότε βγείτε αποκει μέσα, φώναξε ο κύριος Νέλσον.

— Αμέσως! απάντησα εγώ.

Έριξα ένα πονηρό χαμόγελο στον καθρέφτη, αποφάσισα να κρατήσω τον λόγο μου και έπιασα το μπρούτζινο πόμολο της πόρτας.

— Δεσποινίς Αίριν! έκανε ο μπάτλερ, κοιτάζοντάς με για ένα δευτερόλεπτο, όσο, δηλαδή, χρειαζόταν για να καταλάβει ότι έπρεπε να τραβήξει το βλέμμα του από εμένα. Ο πατέρας σας ετοιμάζεται να καθίσει στο τραπέζι κι εσείς...

— Εγώ πρέπει να ντυθώ, ναι! τον διέκοψα και σηκώθηκα στις μύτες για να του δώσω ένα φιλί στη μέση του μετώπου. Θα χρειαστώ λίγη ώρα!

— Ω! έκανε εκείνος με βραχνή φωνή.

— Κι εσύ... στο μεταξύ... του ψιθύρισα στο αυτί, πριν τρέξω στον διάδρομο για το δωμάτιό μου, αν έχεις την καλοσύνη, φέρε άλλο ένα μπουρνούζι... Φοβάμαι ότι αυτό θέλει στύψιμο!

— Αναρωτιέμαι αν θα έρθει ποτέ η μέρα που θα φέρεστε σαν μια καθωσπρέπει δεσποινίδα, έκανε εκείνος αυστηρά, αλλά τα μάτια του γελούσαν.

— Ω, μήπως υπονοείτε ότι οι τρόποι μου είναι άξεστοι; Αυτό είναι ανήκουστο, κύριε Νέλσον! απάντησα δήθεν αγανακτισμένη.

Και άφησα στο πάτωμα του διαδρόμου μια σειρά από βρεγμένα αποτυπώματα.

Ενώ έμπαινα στο δωμάτιό μου, άκουσα το βαθύ και δυνατό γέλιο του μπάτλερ πίσω μου κι έβαλα κι εγώ τα γέλια. Τίποτα δε με έκανε να αισθάνομαι πιο άνετα από αυτά τα μικρά, αστεία καβγαδάκια μου με τον Οράτιο.

Ντύθηκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, πέρασα τα χέρια μου από τα μαλλιά μου μέχρι να τα κάνω να μοιάζουν με τα

αγκάθια ενός σκαντζόχοιρου κι έπειτα έτρεξα στην τραπεζαρία. Όπως μου είχε προαναγγείλει ο κύριος Νέλσον, βρήκα τον πατέρα μου όρθιο, σε μία γωνία του τραπέζιού, με το χέρι του στην πλάτη μιας καρέκλας την οποία μετακινούσε μπρος και πίσω, σαν να ήταν μοχλός σ' ένα από τα τρένα που έφτιαχναν στα εργοστάσιά του. Μόλις τον είδα, πρόσεξα ότι τα μάτια του ήταν καρφωμένα σε ένα μικρό πορτρέτο της μαμάς, που είχαμε πάνω από το τζάκι. Όταν κατάλαβε ότι τον κοιτούσα, φάνηκε να το συνειδητοποιεί κι άφησε την καρέκλα ντροπιασμένος.

— Αϊρίν! με χαιρέτησε, σαν να είχε να με δει πολύ καιρό. Κι όμως, ήταν μόνο λίγες μέρες.

Πρόσεξα την προσπάθεια που έκανε για να βγει από τις σκέψεις του και σκέφτηκα την απόσταση που αναγκάστηκε να διασχίσει για να γυρίσει γρήγορα κοντά μου.

— Μπαμπά!

Του έδωσα ένα φιλί κι εκείνος με έσφιξε στην αγκαλιά του, ίσως λίγο παραπάνω απ' ό,τι συνήθως, αλλά με την πρόθεση να μου δείξει ότι ήταν εκεί. Εκεί μαζί μου. Και πήγαιναν όλα καλά.

— Είχες καλό ταξίδι; τον ρώτησα. Πώς ήταν το Μάντσεστερ; Ήξερα ότι είχε πάει βόρεια για δουλειά, με το τρένο, αλλά πέρα από το όνομα της πόλης δεν ήξερα τίποτα άλλο.

— Γεμάτο καπνό, μικρή μου, μου απάντησε εκείνος. Έπειτα γέλασε και το επανέλαβε. Καπνισμένο και σκοτεινό. Έτσι είναι αυτή η πόλη.

— Περισσότερο από το Λονδίνο; τον ρώτησα δύσπιστη.

Μερικές φορές η μυρωδιά του καπνού κολλούσε πάνω μου ακόμα και τη νύχτα, σαν ιστός αράχνης. Ειδικά εκείνη την εποχή, τον χειμώνα.

Κοιτάξαμε και οι δύο έξω από το παράθυρο, απολαμβάνοντας την προνομιούχα θέα μας στις στέγες της πόλης. Ο ουρανός είχε το χρώμα του ατσαλιού, κρυμμένος πίσω από μια κουρτίνα από βαριά σύννεφα. Τα κουδούνια των πωλητών των εφημερίδων και τα οργανάκια στους δρόμους προμήνυαν την επικείμενη χιονόπτωση.

Αν υπάρχει μια φριχτή στιγμή, για όποιον έχει περάσει μια περίοδο πένθους στην οικογένεια για την απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου, αυτή είναι τα Χριστούγεννα.

Ο μπαμπάς κι εγώ το λέγαμε ο ένας στον άλλο με τη σκέψη και με ένα ανασήκωμα των ώμων.

— Ναι... μουρμούρισε. Μου έδειξε την καρέκλα μου και κάθισε στη δική του.

Από τότε που χάσαμε τη μαμά, αλλάξαμε το τραπέζι της τραπεζαρίας, που τώρα ήταν πολύ πιο μικρό, και, αφηφώντας τις συμβάσεις που ίσχυαν στα σπίτια των ευγενών και των πιο πλούσιων αστών, ο μπαμπάς κι εγώ καθόμασταν ο ένας πλάι στον άλλο.

— Και τα μαθήματα τραγουδιού; με ρώτησε, κάπως διστακτικά. Καταλάβαινα από τον τόνο της φωνής του πότε μια ερώτηση δεν ήταν αυθόρμητη, αλλά απλώς κάτι που του υπαγόρευε το καθήκον του ως καλού πατέρα.

Το τραγούδι, σκέφτηκα, και προσπάθησα να μαντέψω την επόμενη ερώτηση: ίσως η απαγγελία;

— Κι έπειτα, σκεφτόμουν, Αϊρίν... σχετικά με την αγγλική προφορά σου... πρόσθεσε ο Λεοπόλδος, αφού η δεσποινίς Φάουλερ μας σέρβιρε μια αραιή καροτόσουπα με βουτυρωμένα κρουτόν.

Η μικρή μου επιτυχία ως μέντιουμ με έκανε να χαμογελάσω.

Είχαμε έναν ευγενικό αλλά άχρωμο διάλογο, στη διάρκεια του οποίου περιοριστήκαμε να παίξει ο καθένας τον ρόλο του. Μόνο στο τέλος ενός πλούσιου χειμωνιάτικου γεύματος, όταν η ανησυχία του για την έφηβη κόρη του που βρέθηκε να μεγαλώνει μόνος επηρεάστηκε λιγάκι από ένα κρασί Βουργουνδίας, ο μπαμπάς φάνηκε να χαλαρώνει λίγο και να αφήνει ελεύθερα τα συναισθήματά του.

— Είναι σχεδόν Χριστούγεννα... σχολίασε ο Λεοπόλδος αναστενάζοντας.

— Ναι, συμφώνησα εγώ. Πόσα άλλαξαν μέσα σε έναν χρόνο, έτσι;

— Ναι, πράγματι... μουρμούρισε ο πατέρας μου.

Και ενώ γύριζε αδέξια στην καρέκλα του για να δει τις στέγες του Λονδίνου έξω από το παράθυρο, διαισθάνθηκα ξαφνικά την ευαισθησία του. Μου θύμισε ότι ο άντρας που αποκαλούσα «μπαμπά» και που ένιωθα πατέρα μου, στην πραγματικότητα, δεν ήταν ο αληθινός μου πατέρας, αλλά ο μόνος που επιβίωσε από το ζευγάρι των θετών γονιών που είχε δεχτεί να με μεγαλώσει.

Για την αληθινή μου μητέρα, την ευγενή Αλεξάνδρα Σοφί Φον Κλέμνιτς, που είχα γνωρίσει πριν από λίγο και-

ρό, ήξερα ένα μόνο πράγμα: ήταν ένα πλάσμα τυλιγμένο σε ένα αδιαπέραστο μυστήριο. Ένα μυστήριο τόσο βαθύ, που την εμπόδιζε να μου αποκαλύψει ακόμα και την ταυτότητα του αληθινού μου πατέρα, ο οποίος, εκείνη την εποχή, ήταν απλώς ένα ανεξήγητο, επώδυνο ερωτηματικό.

— Λες να πρέπει να... έκανε ο πατέρας μου, σχεδόν ψιθυριστά.

Τον κοίταξα.

— Να πρέπει τι;

Εκείνος κούνησε τα χέρια πάνω από το κεφάλι του, σαν να ήθελε να μου δείξει ότι ήταν απλώς μια ιδέα που στριφογύριζε στο μυαλό του.

— Να... Σκεφτόμουν... ότι θα μπορούσαμε να καλέσουμε την κυρία Φον Κλέμιτς... Τη μητέρα σου, δηλαδή, Αϊρίν. Στις γιορτές, εννοώ, ίσως την Πρωτοχρονιά... είπε.

Σήμερα, ύστερα από τόσα χρόνια, καταλαβαίνω καλύτερα τα κίνητρα του Λεοπόλδου, αλλά εκείνο το βράδυ τα λόγια του με ενόχλησαν.

Η γνωριμία μου με τη Σοφί ήταν ό,τι πιο συγκινητικό είχα νιώσει στη ζωή μου. Εκείνη η γυναίκα, όμως, όπως προείπα, ήταν ένα μυστικό. Και ένα επικίνδυνο μυστικό, από το οποίο, όπως έλεγε, έπρεπε να με προστατεύσει, κρατώντας με μακριά απ' οτιδήποτε είχε σχέση με το παρελθόν μου.

Αφού ένιωσα απίστευτο θυμό απέναντί της, είχε επιτέλους καταφέρει να δεχτώ την επιλογή της Σοφί. Ήταν, όμως, σαν να μου είχε ξεριζώσει την ψυχή και έπειτα να προσπάθησε να την ξαναβάλει στη θέση της. Περίμενα από

τον Λεοπόλδο να προσπαθήσει να το διορθώσει. Περίμενα να μου πει με την καλοσυνάτη φωνή του ότι κατά βάθος ήμασταν καλά οι δυο μας, στη ζεστασιά του τζακιού, εκείνη την παγωμένη νύχτα του Δεκεμβρίου, και ότι δε χρειαζόμασταν κανέναν άλλο.

Κι όμως, εκείνη η αναφορά στη Σοφί...

— Όχι, μπαμπά. Δε νομίζω ότι χρειάζεται, απάντησα αμέσως ενοχλημένη.

— Ω... έκανε εκείνος, έκπληκτος από το ύφος μου. Νόμιζα πως θα σου άρεσε...

— Δεν είναι αυτό το θέμα, δήλωσα και σηκώθηκα όρθια. Απλώς θεωρώ ότι δε χρειάζεται.

— Μα, μικρή μου Αϊρίν... Τώρα που η καημένη η Ζε-νεβιέβ... Χρειάζεσαι μία... μία... συνέχισε ο πατέρας μου, όλο και πιο μπερδεμένος, όταν εγώ είχα ήδη φτάσει στην πόρτα.

Τρία ξεχωριστά παιδιά, τρεις αχώριστοι φίλοι. Τρία μυαλά που θα σημαδέψουν την ιστορία του εγκλήματος. Μια σειρά από περιπέτειες στην κόψη του ξυραφιού.

Η ΣΦΙΓΓΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΤ ΠΑΡΚ

Τα Χριστούγεννα πλησιάζουν. Η Αϊρίν, ο Σέρλοκ κι ο Αρσέν βρίσκονται στο Λονδίνο. Και ενώ ο Σέρλοκ δεν έχει καλή διάθεση, όπως συμβαίνει πάντα στις γιορτές, ένα ξαφνικό μυστήριο παρασύρει τους τρεις φίλους σε μια τρομακτική περιπέτεια. Ο διευθυντής του Βρετανικού Μουσείου δολοφονήθηκε κάτω από πολύ αινιγματικές συνθήκες και οι εφημερίδες κάνουν λόγο για μια σκοτεινή κατάρα που έχει τις ρίζες της στην αρχαία Αίγυπτο. Η Αϊρίν, ο Σέρλοκ κι ο Λουπέν ξεκινούν αμέσως την έρευνα, ξετυλίγοντας το κουβάρι μιας πολύ παράξενης υπόθεσης που η λύση του, μέχρι και την τελευταία στιγμή, θα είναι αναπάντεχη και απρόβλεπτη.

ΗΣΥΧΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΔΙΑΚΟΠΕΣ Ή ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ;

Πρόσφατα, η ήρεμη παραλιακή πόλη Μπέρνμαουθ, στο Ντόρσετ, έγινε το επίκεντρο μιας εντυπωσιακής όσο και απρόβλεπτης επιχείρησης των πρακτόρων της Σκότλαντ Γαρντ, που, εισβάλλοντας στο λιμάνι, έθεσαν τέλος στη διαμάχη ανάμεσα σε ναυτικούς και μεταφορείς. Πολλοί από αυτούς το έβαλαν αμέσως στα πόδια, κάνοντας ακόμα πιο σκοτεινή την πραγματική φύση των δολοφησιών που γίνονται στους μόλους του ευχάριστου αυτού λιμανιού.

ΑΪΡΙΝ ΑΝΤΛΕΡ

Πολύ πριν γίνει ένα από τα πρόσωπα στις *Περιπέτειες του Σέρλοκ Χολμς*, η Αϊρίν Άντλερ ήταν ένα έξυπνο, περίεργο και ατίθασο δωδεκάχρονο κορίτσι. Αγαπούσε πολύ το γράψιμο και έτσι αποφάσισε να διηγηθεί σε μια σειρά από βιβλία τα απίστευτα μυστήρια που έλυσε μαζί με τους φίλους της, Σέρλοκ και Λουπέν.

ΑΠΟ 9 ΕΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΩ

www.minoas.gr

9 786180 219005
ISBN 978-618-02-1900-5

ΚΩΔ. 22499